Ötödik üzenet

Krisztus mint a Személy, aki nyugalmat ad nekünk

Igeolvasmány: 1Móz 1,26. 31 – 2,2; Mt 11,28-30; 2Móz 31,12-17

I. „Jöjjetek Énhozzám mindnyájan, akik gürcöltök [Károli: megfáradtatok] és megterheltettetek, és Én nyugalmat adok nektek. Vegyétek föl magatokra az Én igámat, és tanuljátok meg Tőlem, hogy én szelíd és alázatos szívű vagyok: és nyugalmat találtok a ti lelkeiteknek. Mert az Én igám gyönyörűséges, és az Én terhem könnyű" – Mt 11,28-30 [angol ford. alapján]:

A. Az itt megemlített gürcölés nemcsak a törvény parancsolatai és a vallásos előírások betartására irányuló igyekezetből származó gürcölést jelenti, hanem a bármely munkában való sikerességet megcélzó erőlködésből fakadó gürcölést is; aki gürcöl tehát, mindig súlyosan megterheltetett.

B. Miután az Úr magasztalta az Atyát, elismerve az Atya útját és kijelentve az isteni ökonómiát (25-27. vers), elhívta az ilyen embereket Magához nyugalomért.

C. A nyugalom nemcsak a törvény vagy vallás alatti, vagy bármi munka vagy felelősség alatti gürcölésből és teherből való kiszabadulásra utal, hanem tökéletes békességre és teljes megelégedésre is.

D. Az Úr igájának fölvétele az Atya akaratának fölvételét jelenti; ez nem azzal azonos, hogy valami törvényi vagy vallásos kötelesség szabályoz vagy irányít minket, és azzal sem, hogy valami munka rabszolgává tesz minket, hanem azt jelenti, hogy az Atya akarata korlátoz minket.

E. Az Úr ilyen életet élt – semmi mással nem törődött, hanem egyedül az Ő Atyja akaratával (Jn 4,34; 5,30; 6,38); teljesen alárendelte Magát az Atya akaratának (Mt 26,39. 42); így Ő azt kéri, hogy tanuljunk Őtőle:

1. A hívők az Urat másolják a szellemükben azáltal, hogy fölveszik az Ő igáját – az Atya akaratát –, és gürcölnek Isten ökonómiájáért az Ő modellje szerint – 11,29a; 1Pt 2,21.
2. Az Úr, aki az egész életében alárendelődő és engedelmes volt az Atyának, nekünk adta az Ő alárendelődésből és engedelmességből álló életét – Fil 2,5-11; Héb 5,7-9.
3. Krisztus volt az első Isten-ember, és mi vagyunk a sok Isten-ember; Őtőle kell tanulnunk abban, hogy teljes mértékben alárendelte Magát Istennek, és a lehető legnagyobb mértékben megelégedett Istennel.
4. Isten megteszi bennünk, ami kedves Őelőtte, Jézus Krisztuson keresztül, hogy képesek lehessünk cselekedni az Ő akaratát (13,20-21); Isten munkálja bennünk mind az akarást, mind a cselekvést az Ő jókedvéért (Fil 2,13).

F. Szelídnek, vagy jámbornak, lenni azt jelenti, hogy nem állunk ellen a szembeállóknak, alázatosnak lenni pedig azt jelenti, hogy nem becsüljük nagyra magunkat; minden szembenállás alatt szelíd volt az Úr, és minden elutasítás alatt alázatos volt a szívében.

G. Ő teljesen alárendelte Magát az Atyja akaratának úgy, hogy semmit sem akart Önmagáért tenni, és semmilyen nyereségre sem számított Önmaga számára; így a helyzettől függetlenül nyugalma volt a szívében; teljesen elégedett volt az Atya akaratával.

H. A nyugalom, amelyet úgy találunk, hogy fölvesszük az Úr igáját, és tanulunk Őtőle, a lelkeinknek szól; ez egy belső nyugalom; nem valami, ami természetében pusztán külsődleges.

I. Mi az Úrtól az Ő példája szerint tanulunk, nem a természeti életünk által, hanem Őáltala mint az életünk által feltámadásban – Ef 4,20-21; 1Pt 2,21.

J. Az Úr igája az Atya akarata, az Ő terhe pedig az Atya akarata véghezvitelének munkája; egy ilyen iga gyönyörűséges, nem keserű, és egy ilyen teher könnyű, nem nehéz.

K. A *gyönyörűséges* szóval fordított görög szó jelentése „használatra alkalmas"; így ez jó, kedves, enyhe, kíméletes, gyönyörűséges, kellemes – ellentétben azzal, ami kemény, durva, éles, keserű.

L. Ha fölvesszük magunkra az Úr igáját (az Atya akaratát), és tanulunk Őtőle, nyugalmat fogunk találni a lelkeinknek; Isten ökonómiájának igája ehhez hasonló; Isten ökonómiájában semmi sem nehéz teher, hanem minden élvezet.

II. A 2Mózes 31,12-17 igeszakaszban, egy Isten lakóhelyének felépítését illető hosszú feljegyzés után, ott van a szombat megtartására vonatkozó parancsolat megismétlése; a Kolossé 2,16-17 szerint Krisztus jelenti a szombati nyugalom valóságát; Ő a befejezésünk, nyugalmunk, csendességünk és teljes megelégedésünk – Héb 4,7-9; Ésa 30,15a:

A. Az a tény, hogy a szombatot illető beszúrt rész a szent sátor felépítésére vonatkozó utasítást követi, azt mutatja, hogy az Úr azt mondta az építőknek, a munkásoknak, hogy tanulják meg, hogy pihenjenek Vele, amint Őneki munkálkodnak.

B. Ha csak azt tudjuk, hogyan munkálkodjunk az Úrnak, de nem tudjuk, hogyan pihenjünk Vele, akkor az isteni alapelvvel ellentétben cselekszünk:

1. Isten megpihent a hetedik napon, mert befejezte a munkáját, és elégedett volt; Isten dicsősége megnyilvánult, mert az ember rendelkezett az Ő képével, és az Ő hatalma azon a ponton volt, hogy gyakorolva legyen az ellensége, a Sátán, leigázásához; amennyiben az ember kifejezi Istent, és foglalkozik Isten ellenségével, Isten elégedett és megpihenhet – 1Móz 1,26. 31 – 2,2.
2. Később a hetedik napról a szombatként lett megemlékezés (2Móz 20,8-11); Isten hetedik napja az ember első napja volt.
3. Isten mindent előkészített az ember élvezetére; miután megteremtette az embert, az ember nem csatlakozott Isten munkájához; hanem belépett Isten nyugalmába.
4. Az ember nem azért teremtetett, hogy először munkálkodjon, hanem hogy megelégedjen Istennel, és pihenjen Istennel (vö. Mt 11,28-30); a szombat az emberért jött létre, nem pedig az ember a szombatért (Márk 2,27).

C. A 2Mózes 31,17 [angol ford. alapján] azt mondja, „hat napon alkotta Jehova a mennyet és a földet, hetednapon pedig megpihent és felüdült":

1. A szombat nemcsak nyugalom volt Isten számára, hanem felüdülést is jelentett Neki.
2. Isten megpihent, miután a teremtőmunkája befejeződött; ránézett a keze munkájára, a mennyekre, a földre és minden élő dologra, különösen az emberre, és azt mondta, „Igen jó!" – 1Móz 1,31.
3. Isten felüdült az emberrel; Isten az embert a saját képére egy szellemmel teremtette, hogy az embernek közössége lehessen Vele; az ember ennélfogva Isten felüdülése volt – 26. vers; 2,7; vö. Jn 4,31-34.
4. Isten „agglegény" volt, mielőtt megteremtette az emberiséget (vö. 1Móz 2,18. 22); azt akarta, hogy az ember befogadja Őt, szeresse Őt, betöltekezzen Ővele, és kifejezze Őt, hogy az Ő feleségévé váljon (2Kor 11,2; Ef 5,25); az örökkévaló jövőben Istennek lesz egy felesége, az Új Jeruzsálem, amelyet a Bárány feleségének neveznek (Jel 21,9-10).
5. Az ember olyan volt, mint egy felüdítő ital Isten szomjának eloltására és az Ő megelégítésére; amikor Isten végzett az Ő munkájával, és elkezdett pihenni, ott volt Neki az ember mint a társa.
6. Istennek a hetedik nap pihenés és felüdülés napja volt; az embernek, Isten társának, azonban a pihenés és felüdülés napja az első nap volt; az ember első napja az élvezet napja volt.

D. Az egy isteni alapelv, hogy Isten nem kéri, hogy munkálkodjunk, amíg nem volt élvezetünk; egy Ővele és Őbelőle való teljes élvezet után együtt munkálkodhatunk Ővele:

1. Ha nem tudjuk, hogyan legyen élvezetünk Istennel, hogyan élvezzük Istent Magát, és hogyan töltekezzünk be Istennel, akkor nem fogjuk tudni, hogyan munkálkodjunk Vele, és hogyan legyünk egyek Vele az Ő isteni munkájában; az ember azt élvezi, amit Isten elvégzett az Ő munkájában.

2. Pünkösd napján a tanítványok megteltek a Szellemmel, ami azt jelenti, hogy ők megteltek az Úr élvezetével; mivel megteltek a Szellemmel, mások azt gondolták, hogy bortól ittasok voltak – Csel 2,4a. 12-13.
3. Igazából a mennyei bor élvezetével teltek meg; csak azután, hogy megteltek ezzel az élvezettel, kezdtek el Istennel munkálkodni egységben Ővele; pünkösd a nyolcadik hét első napja volt; ezért pünkösd napjával kapcsolatban látjuk az első nap alapelvét.
4. Istennél ez munkálkodás és pihenés dolga; az embernél ez pihenés és munkálkodás dolga.

E. Annak során, hogy Istennek a gyülekezetet építő isteni munkáját végezzük, amit a szent sátrat építő munka jelképez, viselnünk kell egy jelet annak megmutatására, hogy mi Isten népe vagyunk, és szükségünk van Őrá; ekkor képesek leszünk munkálkodni nemcsak Istennek, hanem Istennel is úgy, hogy egyek vagyunk Istennel; Ő lesz az erőnk a munkálkodáshoz és az energiánk a fáradozáshoz:
1. Mi Isten népe vagyunk, és viselnünk kéne egy jelet, megmutatva, hogy szükségünk van arra, hogy Ő legyen az élvezetünk, erőnk, energiánk és mindenünk azért, hogy képesek lehessünk Őneki munkálkodni, és így megtisztelni és megdicsőíteni Őt.
2. A szombat azt jelenti, hogy mielőtt munkálkodnánk Istennek, élveznünk kell Istent, és meg kell telnünk Ővele; Péter az evangéliumot a betöltő Isten, a betöltő Szellem, által hirdette; ezért Péternek volt egy jele, hogy ő Isten munkatársa volt, és az ő evangéliumhirdetése tiszteletet és dicsőséget jelentett Isten számára – 14. vers.
3. Isten népeként viselnünk kell egy jelet, hogy mi Istennel pihenünk, Istent élvezzük, és Istennel megtelünk először, és utána magával azzal a Személlyel munkálkodunk, aki megtölt minket; továbbá mi nemcsak munkálkodunk Istennel, hanem olyanokként is munkálkodunk, akik egyek Istennel.
4. Annak során, hogy Isten népéhez szólunk, mindig keresnünk kell, hogy viseljünk az azt mutató jelet, hogy az Úr az erőnk, az energiánk és a mindenünk az igével való szolgáláshoz – 2Kor 13,3; Csel 6,4.

F. A szombat megtartása egy örökkévaló egyezmény is, vagy szövetség, ami biztosítja Istent afelől, hogy mi egyek leszünk Vele azáltal, hogy először élvezzük Őt, és megtelünk Vele, utána pedig Őneki, Ővele és Ővele való egységben munkálkodunk – 2Móz 31,16:
1. Az egy súlyos dolog, ha az Úrnak önmagunk által munkálkodunk anélkül, hogy magunkba vennénk Őt és élveznénk Őt azáltal, hogy isszuk és esszük Őt – vö. 1Kor 12,13; Jn 6,57.
2. Amint Péter beszélt pünkösd napján, ő belsőleg részesedett Jézusból, itta és ette Őt.

G. A szombat megszentelődés dolga is (2Móz 31,13); amikor mi élvezzük az Urat, utána pedig munkálkodunk Vele, Őneki és azáltal, hogy egyek vagyunk Vele, spontán megszentelődünk, elkülönülünk Istennek mindentől, ami közönséges, és átitatódunk Istennel, hogy mindent lecseréljen, ami hústesti és természeti.

H. A gyülekezeti életben sok dolgot tehetünk anélkül, hogy először élveznénk az Urat, és anélkül, hogy úgy szolgálnánk az Urat, hogy egyek vagyunk az Úrral; az effajta szolgálat szellemi halált és a Testben folyó közösség elvesztését eredményezi (14-15. vers).

I. Isten lakóhelyével kapcsolatban minden egyetlen dologhoz vezet el minket – a szombathoz annak az Úrból eredő nyugalmával és felüdülésével; a gyülekezeti életben mi a szent sátorban vagyunk, és a szent sátor nyugalomhoz vezet minket, Isten céljának és annak élvezetéhez, amit Ő már elvégzett!

J. A szent sátor és az összes berendezése építő munkájának (ami az Úrnak a gyülekezetet felépítő munkáját jelképezi) Isten élvezetével kéne elkezdődnie, és időközönként Isten élvezése általi felüdüléssel kéne folytatódnia; ez azt fogja mutatni, hogy Istennek nem a saját erőnk által munkálkodunk, hanem az Őbelőle való élvezet által, és azáltal, hogy egyek vagyunk Vele; ez jelenti azt, hogy megtartjuk a szombat alapelvét Krisztussal mint a belső nyugalommal a szellemünkben.

© 2025 Living Stream Ministry